

[Kjeld Olesen.]

sion, der for mig mildest talt virker ejendommelig. Nu blev det oplyst af økonomiministeren, at hr. Christophersen ikke var til stede. Jeg vil ikke gøre flere bemærkninger, det gælder om ikke at forvirre og ikke at ødelægge det videre forhandlingsklima.

Dernæst bebrejdede hr. Christophersen os, at vi har skubbet forsvarsforliget ud. Hvis jeg nu også skulle være logisk, så kunne jeg have henvist til, at hr. Christophersen som en grundlæggende opfattelse mener, at der skal være sammenhæng i tingene — det var jo det, vi hørte i hr. Christophersens første oplæg — og jeg kunne have sagt, at man altså ikke kan løsrive forsvarsforhandlinger fra den øvrige økonomiske situation. Det havde været logisk. Nu vil jeg blot indskrænke mig til at sige, at det, det drejer sig om, er, at vi får en tilstrækkelig forsvarlig forhandling omkring et kommende forsvarsforlig. Det skal ikke skubbes unødigt ud, men det skal have en rimelig behandling, og jeg går ud fra, at hr. Christophersen er enig med mig i, at det, det også drejer sig om, er, at der er tilstrækkelig bredde bag et kommende forsvarsforlig.

Hr. Poul Schlüter opfordrede mig direkte til i anden omgang at sige noget til ham, og det vil jeg da meget gerne gøre. Hr. Poul Schlüter havde opfattet mig sådan, at jeg skulle have sagt, at det konservative folkeparti har bidraget til valutaspækulationer. Det har jeg ikke sagt. Det, jeg sagde, var, at ved at udbasunere skrøner om vor økonomiske svaghed kunne vi let have risikeret, at en selvforstærkende spekulationsbølge baseret på en forventet dansk devaluering kunne have afstedkommet katastrofale følger. Det var det, jeg sagde.

Hr. Poul Schlüter spørger mig, om jeg kan uddybe mine bemærkninger. Ja, det kan jeg da godt, jeg har dernede adskillige presseudklip; der er dokumentation nok for, at det konservative folkeparti i en yderst alvorlig situation førte ganske ansvarsløs tale, kom frem med bemærkninger om, at obligationsmarkedet er brudt sammen — det er ordret citat — kom frem med bemærkninger om, at septemberforligets politik er brudt sammen, og jeg husker meget tydeligt, hr. Poul Schlüter stod oppe på anden sal efter mødet i PØ-udvalget og til

pressens radioavis underbyggede disse skrøner om, hvor forfærdeligt det var.

Der er kun én undskyldning, så vidt jeg kan se, der kan hjælpe det konservative folkeparti her, og det er, at de forinden til sig selv har sagt: nu er vi skrumpet ind til et så lille og betydningsløst parti, at vi kan sige dette, vel vidende, at det ikke gør indtryk rundt omkring, at man ikke vil tage det alvorligt, at en sådan spekulationsbølge ikke vil tage fat.

Må jeg bare som et historisk kuriosum nævne, hvad hr. Poul Schlüter udmærket godt ved, at det jo ikke var mange millimeter fra, at det konservative folkeparti var et af partierne bag dette septemberforlig. Det får de senere udtalelser fra dette parti til at syne endnu mere groteske.

Hr. Poul Schlüter havde også en bemærkning om forsvarsforliget, og her vil jeg spørge hr. Poul Schlüter: med hvilken ret stiller det konservative parti et sådant spørgsmål? Med hvilken ret? Det konservative folkeparti gjorde det ved finanslovens vedtagelse for første gang i partiets historie, at man undlod at stemme for finansloven. Når man har en holdning her i tinget, er det vel ud fra, at man synes, det er den rigtige, og ud fra et ønske om, at andre skal gøre ligeså. Hvis andre havde fulgt det konservative folkeparti, hvad havde situationen så været? Jeg må konstatere i forbindelse med dette spørgsmål, at det konservative folkeparti for første gang i sin historie ikke har stemt for forsvarrets bevillinger. Så skal det konservative folkeparti ikke komme her og stille spørgsmål om, hvorfor vi skubber sådanne ting ud.

Min sidste bemærkning skal være både til hr. Knud Jespersen og til hr. Kurt Hansen. Hvis man tager ordlyden af det, der har været sagt, især fra hr. Knud Jespersens side, så skulle man jo tro, at landet standede i våde, at vi var på randen af en revolution, at lønmodtagerne i dette land var oprørte mod det, der skete herinde, at der var nogle fantastiske reaktioner. Hvad er situationen? Ja, hvis man ser ned på de kommunistiske stole for øjeblikket, så ser vi, at der er $\frac{4}{7}$ repræsenteret. Ud af 179 har denne revolutionære situation betydet 7 kommunistiske i folketinget, 4 VS'er og så socialistisk folkeparti. Hvis man tager hr. Knud